

In imperatiuo dicitur

שֶׁאֵי
שֶׁאֵינָה
שֶׁאֵי

Eadem porrò est omnino de יָצָא ratio.

Quorundam verborum huius ordinis futura sic formantur. A verbo enim יָרָא timuit, dicitur in futuro יִירָא, תִּירָא, אִירָא, & c. à יָרָה iecit, אִירָה, תִּירָה, יִירָה, & c. à יָצָא egressus est, dicitur in futuro יִצָא, תִּצָא, אִצָא, & c. non autem יִצָא תִצָא אִצָא, ut par erat, extrema syllaba, spectando ad proportionem futuri verbi יִצָא.

Eorum porrò quæ simul habent defectiuam literam in principio & fine, vnicum dūtaxat inuenitur, nempe נָתַן dedit. Cuius hic est motus.

Coniugatio קָל.

In locis quibus in hoc præterito deficit נ thematis vltima, eius defectum supplet daghes in ת, vel נ, aduentitiis literis personarum formatiuis.

In infinitiuo plurimum periit & prima & vltima litera, sed nullis defectus relictis vestigiis. Quod tamen nulli propter frequentem usum huius verbi, & quod vnicum sit, facere negotium debet.

In futuro propter literas præcedentes, quæ constituunt

Exemplum:

Præteritum

נָתַן
נָתַתָּ
נָתַתָּה
נָתַתִּי
נָתַתְּ
נָתַתְּוּ
נָתַתְּוּ

vel

נָתַנּוּ

Vtrunque participium semper in vtroque genere & numero perfectum est. vt,

פָּקִיד & פָּקִידָה.

L

fecta rectè norit, n
quòd pauca sint h
illis dicenda, per
his notandum, c
vnde componunt
נָתַן inclinauit, p
vltima verò ad יָצָא

Eadem est etia
mitatibus. Quan
tera, vel אָכַל, vel שָׁב
plo sunt אָכַל volu

Obiter tamen
ria, nempe hæc v
peratiuo pati defe
iugatione Cal po
נָתַן, in imperati
mantur: sic à יָנַח
peratiuo יָנַח. Dua
infinitiuo & imp
יָנַח tulit, & יָנַח
infinitiuo amissa

Vbi aduenient
רָשָׁע, & מֹרֶס fu
gat suum, & in
terdum mobile s